

Літаратура і Мастацтва

Год выдання 36-ы
№ 78 (2232)
3 кастрычніка 1967 г.
Аўторак
Цана 4 кап.

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАВЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕНІКАУ БССР

3 ЮБІЛЕЙНАЙ МАСТАЦКАЙ

А. ШЫБНЕУ. «Ленін у Кастрычніку». (Масла).

ФОРМЫ — РАЗНАСТАЙНЫЯ

ПАЧАЎСЯ НАВУЧАЛЬНЫ ГОД У СІСТЭМЕ ПАЛІТАСВЕТЫ

У сістэме палітычнай асветы пачаўся навучальны год. Разам з усімі вучобу пачалі пісьменнікі, мастакі, кампазітары, акцёры, музыканты — вялікая армія творчай інтэлігенцыі.

Як жа будзе арганізавана вучоба ў творчых саюзах?

Сакарат біографію партыйнай арганізацыі Саюза пісьменнікаў БССР А. Кулакоўскага расказаў, што ў саюзе пачаў працаваць семінар па тэме «Марксісцка-ленінскае тэорыя пісьменства і мастацтва».

У працэсе вучобы будучы прачытаюць лекцыі і праводзяць семінары на тэмы: «Мастацкая творчасць як адлюстраванне і пераўтварэнне рэчаіснасці», «Пазнавальнае і выхавальнае значэнне мастацкай літаратуры», «Месца і роля мастацкай літаратуры ў камуністычным будаўніцтве».

Вялікую цікавасць выклікаюць у пісьменнікаў праблемы сацыялогіі. Партыйная арганізацыя ўлічвае гэта. Пісьменнікам будучы прачытаюць лекцыі па найбольш важных і надзённых сацыяльных пытаннях — «Чалавек і яго праца», «Праблемы гуманізацыі працы» і іншыя.

Вучоба пісьменнікаў у сістэме палітасветы будзе несумесна садзейнічаць і яшчэ больш актыўнаму ўдзелу іх у прапагандзе вялікіх дзясятнікаў нашай краіны за 50 гадоў Саветскай улады, паможа ім яшчэ крыж і больш пераконаўча растлумачыць людзям ролю і ўплыў ідэй Кастрычніка на лёс усёго чалавечства.

Цікавыя планы на новы навучальны год у партыйнай арганізацыі Саюза кампазітараў. Большасць камуністаў будзе самастойна вывучаць марксісцка-ленінскую тэорыю. У працэсе вучобы тут будучы арганізаваны сустрэчы з мастакамі, пісьменнікамі, архітэктарамі, кінематаграфістамі. У бліжэйшы час, напрыклад, перад кампазітарамі выступіць народны мастак БССР Я. Чамядураў з лекцыяй аб напрамках у сучасным выхавальным мастацтве. У перспектыве таксама лекцыі аб творчасці буйнейшых майстроў савецкага і зарубіжнага кіно, аб архітэктуры Мінска і г. д.

Формы і метады палітычнай вучобы, як вядома, разнастайныя. Так, у тэатры спецыяльна і балета, апрача тэатральнага семінара і гуртка па вывучэнню гісторыі КПСС, ужо другі год будзе працаваць гурток «Глобус». У ім будучы займаюцца гапоўнікамі чынам, малодзямі акцёраў і работнікамі вытворчых цэху. Кіруючы гуртком гапоўнікаў балетмайстар тэатра О. Дадзішкінін і намеснік дырэктара М. Аляшкевіч. Малодзямі захапленнем вывучае біяграфіі заснавальнікаў марксісцка-ленінскай, выдатных рэвалюцыянераў, вядомых дзеячоў партыі.

Многія акцёры мінскага тэатра наведваюць універсітэт марксісцка-ленінскага. Аднаўле сваю дэкадэ лекторы Беларускага тэатральнага таварыства. Чытаць лекцыі тут будучы кваліфікаваныя прапагандысты — партыйныя работнікі, дактары і кандыдаты мастацтвазнаўства, тэатральныя рэжысёры.

У Гомельскім і іншых абласных тэатрах будучы працягваюцца пачаць пельскія лекцыі па марксісцка-ленінскай тэорыі, якія чытаюць спецыялісты з Масквы і Мінска. Адноўлеюцца работы і тэатральныя семінары. Характэрна, што ў радзе выпадкаў заняткі ў сістэме палітасветы вядуць кіраўнікі тэатральных калектываў. Так, гапоўнік рэжысёр Гомельскага абласнога драматычнага тэатра заслужаны артыст БССР І. Папоў кіруе семінарам па марксісцка-ленінскай тэорыі, дырэктар тэатра В. Чарняў — гуртком па гісторыі партыі.

Гэты навучальны год асабліва ён пачынаецца ў перыяд падрыхтоўкі да юбілея Саветскай улады. Таму партарганізацыі творчых саюзаў адыюць вялікую ўвагу вывучэнню Тэзісаў ЦК КПСС да 50-годдзя Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі.

РАСЧЫНІЛІ ДЗВЕРЫ НАРОДНЫЯ УНІВЕРСІТЭТЫ

В. ПАЗНЯК

Заслужаны дзеяч культуры БССР, намеснік старшыні Рэспубліканскага грамадскага савета народных універсітэтаў

Увагі адыюць актуальным пытаннем тэорыі і палітыкі Камуністычнай партыі. Першыя дзверы заняты ва ўсіх універсітэтах культуры і мастацтва прывесці вывучэнню Тэзісаў ЦК КПСС «50 год Вялікай рэвалюцыі» — важнейшага тэатральнага і палітычнага документа нашай партыі.

Прыкладу мэтадычнай творчай работы народных універсітэтаў можна прывесці многа. І ўсё ж для поўнага задавальнення няма падстаў. Мы не можам яшчэ сказаць, што гэта мажарная форма адукацыі і выхавання працоўных развіваецца паспяхова ва ўсіх адносінах. Мала ўніверсітэтаў культуры ў вёсках, асабліва ў Віцебскай, Гомельскай і Брэсцкай абласцях. Шмат якіх універсітэтаў Бабруйскага, Баранавіцкага, Ганцавіцкага і іншых раёнаў, па сутнасці, нічым не адрозніваюцца ад звычайных лекцый. У праграмах па якіх яны працуюць, няма сістэмы ведаў, нават звычайнай паслядоўнасці ў выкладанні матэрыялу. Не пераадолена яшчэ захапленне культурніцтвам і забойніцтвам, а пры вывучэнні тэорыі літаратуры і мастацтва часта забываюцца на заданні фарміравання камуністычнага светапогляду і выхавання ў слухачоў высокіх маральных якасцяў.

Новы навучальны год павінен стаць годам далейшага ўдасканалення вучэбных планаў і праграм, форм і метадаў вучэбнай і выхавальнай работы ва ўніверсітэтах. Трэба шыры ўкраянне актыўныя формы вучобы — семінары, тэатральныя канферэнцыі, дыспуты, лекцыі з мастацкім суправаджэннем, экскурсіі, калектывныя наведванні і абмеркаванні тэатральных п'есаў і кінафільмаў, канферэнцыі чытачоў, вечары пытаній і адказаў, сустрэчы з вучонымі, грамадскімі і дзяржаўнымі дзеячамі, прагматыкамі творчай інтэлігенцыі і г. д.

Побач з вывучэннем спецыяльных дысцыплін неабходна больш

НА ПРАСТОРАХ ЧАСУ

Эўгеніус МАТУЗЯВІЧУС

Вялікае значэнне для развіцця літоўскай савецкай літаратуры апошняга дзесяцігоддзя мел новыя канцэпцыі чалавек і свету, выстаўленыя самай савецкай рэчаіснасцю, сцверджанні XX з'ездам партыі. Сёння наша літаратура імкнецца раскрыць ужо не толькі рэвалюцыйныя падзеі ў гістарычнай плыні, але і патак прагрэсіўнейшых ідэй у сьвядомасці сучаснага чалавек і іх рашучы ўплыў на яго характар, на яго светаадчуванне. Рэвалюцыйнае актывізацыя — характэрныя рысы савецкага чалавек і — адказвае за прагрэс усёму свету. У літаратуры пачынае пераважаць мэтанакіраванае мастацкае мысленне, асноўная задача якой — пранікнець у нервы чалавечай сьвядомасці і аналізаваць унікальныя рысы намуністычнага светаадчування.

Барцьба за чалавек і ў умовах складаных канфліктаў — важнейшая веха новага этапу літоўскай савецкай літаратуры. Нараджаюцца новы літаратурныя героі, якія аўтар ужо не вадзіць за руку, а прадстаўляе яму самому разабрацца ў забытых навінках рэчаіснасці і ў сваіх суб'ектыўных настроях. Падзеі класавай барцьбы пасляваенных гадоў у рамане А. Бяляўскага «Цвітуць ружы алыя» і М. Ступніса «Лесвіяў неба» — у многіх адносінах асветлены па-новаму, глыбей, смялей. Першыя гэтыя барцьбы пераходзяць у сэрцы людзей, у іх сьвядомасці і падсвядомасці. Так, герой «Лесвіяў неба» знаходзіць сябе, усвядоміўшы, што яго рэвалюцыйнае рамантыка стала асновай для талды, калі ён адстаў свай ідэал і забяспечыў ім месца ў рэальным жыцці.

У творах літоўскіх пісьменнікаў за апошнія гады ў новым святле трактуюцца і інтэлектуальныя, духоўныя ўзаемаадносіны людзей. Калі ў рамане А. Гудайціса-Гузавічуса або ў апавесці А. Валтрунаса «Дальня дарогі» важнейшым залогам дружбы і любові служылі грамадска-дзяўчыны перакананні людзей, дык цяпер значна шырыцца пласты жыцця ўключаюцца ў сферу чалавечых лапачуць, становяцца аб'ектам мастацкага даследавання ў многіх іншых психалагічных аспектах. Лірычны герой абшорна А. Балтвіса «Чортаў мост нахаче «дзяўчыну буржуазную, хача зза гэтага і пакуту. Палюбячы ж матыры яшчэ больш падкрэслены ў рамане А. Бяляўскага «Цвітуць ружы алыя» і «Каўнаскі раман», у апавяданні М. Ступніса «Над ветрам» і ў рамане «Лесвіяў неба».

Героі літоўскай літаратуры апошняга дзесяцігоддзя ўсё больш становяцца мадэлямі чалавек, поўны рамантычных узаемаадносін, духу пошуку і навідаць чужа і эманцыпавана адгукна на несправядлівасць, на бюракратычнае адрыванне, на надзеі дагматызму і антыгуманізму, народнаму культу асобы. Гэта ў той або іншай ступені адлюстравана ў рамане «Мы яшчэ сцвернемся, Вільма» і «Каўнаскі раман» А. Бяляўскага і ў «Лесвіяў неба» М. Ступніса, у наваелах і апавяданнях Ю. Балтвіса, А. Поіуса, В. Пятківічуса, В. Даўтаргаса, Р. Кашаўскага, Ю. Апуціса. Да невястэрных пытаній часу культуры, якія далены ў рамках адгукна і на канфліктах сучаснасці, вымушаны вяртацца пісьменнікі, якія адлюстравваюць рэчаіснасць нашых дзён (раман М. Ступніса «Адамаў юбок», «Ты мяне класіш», А. Валтрунаса, «Блакітныя азёры» І. Давідзіса, п'еса К. Саві, раман І. Мікеліскаса і інш.). З асаблівай вострыні і драматызмам вырашаюцца ў нашай літаратуры надзёжныя праблемы калгаснага жыцця. Так, у рамане І. Авіжуса «Вёска на раздарожжы» страшна асуджаюцца дагматызм, вульгарызатства — абярнуты жыццём рышчыны лічулава, а барцьба з якімі аднаўляюцца давер і павага да калгасніка, дажаратныя прычыны нашага грамадства.

Ажыўленаму цікавасці і немаляў дыскусіі выклікаў раман В. Пятківічуса «Аб хлебе, любові і віноццы», які ўзмае вострыя, драматычныя праблемы класавай барцьбы ў палітычнай Літве. У гэтай кнізе пра барцьбу народных абаронцаў супраць нацыяналістычнага падлоў, паказваюцца багата галерэя розных людзей, з якіх адны сумленна шукаюць адказу на пытанні, пастаўленыя рэвалюцыяй і гісторыяй, у той час, як другія, зажмурыўшыся, слепа выконваюць свае абавязкі.

Дзейнасць народных універсітэтаў грунтуецца на шырокай ініцыятыве грамадскай, падтрымкай і дэмаго створчых арганізацый рэспублікі, Міністэрства культуры БССР. Выкажам надзею, што саюзы пісьменнікаў, кампазітараў, мастакоў, работнікаў кінематаграфіі, тэатра, канцэртнай арганізацыі сумесна з органамі культуры рэспублікі і новым навучальным годам будучы з большай увагай ставіцца да народных універсітэтаў.

НА ПРАСТОРАХ ЧАСУ

Эўгеніус МАТУЗЯВІЧУС

Вялікае значэнне для развіцця літоўскай савецкай літаратуры апошняга дзесяцігоддзя мел новыя канцэпцыі чалавек і свету, выстаўленыя самай савецкай рэчаіснасцю, сцверджанні XX з'ездам партыі. Сёння наша літаратура імкнецца раскрыць ужо не толькі рэвалюцыйныя падзеі ў гістарычнай плыні, але і патак прагрэсіўнейшых ідэй у сьвядомасці сучаснага чалавек і іх рашучы ўплыў на яго характар, на яго светаадчуванне. Рэвалюцыйнае актывізацыя — характэрныя рысы савецкага чалавек і — адказвае за прагрэс усёму свету. У літаратуры пачынае пераважаць мэтанакіраванае мастацкае мысленне, асноўная задача якой — пранікнець у нервы чалавечай сьвядомасці і аналізаваць унікальныя рысы намуністычнага светаадчування.

Барцьба за чалавек і ў умовах складаных канфліктаў — важнейшая веха новага этапу літоўскай савецкай літаратуры. Нараджаюцца новы літаратурныя героі, якія аўтар ужо не вадзіць за руку, а прадстаўляе яму самому разабрацца ў забытых навінках рэчаіснасці і ў сваіх суб'ектыўных настроях. Падзеі класавай барцьбы пасляваенных гадоў у рамане А. Бяляўскага «Цвітуць ружы алыя» і М. Ступніса «Лесвіяў неба» — у многіх адносінах асветлены па-новаму, глыбей, смялей. Першыя гэтыя барцьбы пераходзяць у сэрцы людзей, у іх сьвядомасці і падсвядомасці. Так, герой «Лесвіяў неба» знаходзіць сябе, усвядоміўшы, што яго рэвалюцыйнае рамантыка стала асновай для талды, калі ён адстаў свай ідэал і забяспечыў ім месца ў рэальным жыцці.

У творах літоўскіх пісьменнікаў за апошнія гады ў новым святле трактуюцца і інтэлектуальныя, духоўныя ўзаемаадносіны людзей. Калі ў рамане А. Гудайціса-Гузавічуса або ў апавесці А. Валтрунаса «Дальня дарогі» важнейшым залогам дружбы і любові служылі грамадска-дзяўчыны перакананні людзей, дык цяпер значна шырыцца пласты жыцця ўключаюцца ў сферу чалавечых лапачуць, становяцца аб'ектам мастацкага даследавання ў многіх іншых психалагічных аспектах. Лірычны герой абшорна А. Балтвіса «Чортаў мост нахаче «дзяўчыну буржуазную, хача зза гэтага і пакуту. Палюбячы ж матыры яшчэ больш падкрэслены ў рамане А. Бяляўскага «Цвітуць ружы алыя» і «Каўнаскі раман», у апавяданні М. Ступніса «Над ветрам» і ў рамане «Лесвіяў неба».

Героі літоўскай літаратуры апошняга дзесяцігоддзя ўсё больш становяцца мадэлямі чалавек, поўны рамантычных узаемаадносін, духу пошуку і навідаць чужа і эманцыпавана адгукна на несправядлівасць, на бюракратычнае адрыванне, на надзеі дагматызму і антыгуманізму, народнаму культу асобы. Гэта ў той або іншай ступені адлюстравана ў рамане «Мы яшчэ сцвернемся, Вільма» і «Каўнаскі раман» А. Бяляўскага і ў «Лесвіяў неба» М. Ступніса, у наваелах і апавяданнях Ю. Балтвіса, А. Поіуса, В. Пятківічуса, В. Даўтаргаса, Р. Кашаўскага, Ю. Апуціса. Да невястэрных пытаній часу культуры, якія далены ў рамках адгукна і на канфліктах сучаснасці, вымушаны вяртацца пісьменнікі, якія адлюстравваюць рэчаіснасць нашых дзён (раман М. Ступніса «Адамаў юбок», «Ты мяне класіш», А. Валтрунаса, «Блакітныя азёры» І. Давідзіса, п'еса К. Саві, раман І. Мікеліскаса і інш.). З асаблівай вострыні і драматызмам вырашаюцца ў нашай літаратуры надзёжныя праблемы калгаснага жыцця. Так, у рамане І. Авіжуса «Вёска на раздарожжы» страшна асуджаюцца дагматызм, вульгарызатства — абярнуты жыццём рышчыны лічулава, а барцьба з якімі аднаўляюцца давер і павага да калгасніка, дажаратныя прычыны нашага грамадства.

Ажыўленаму цікавасці і немаляў дыскусіі выклікаў раман В. Пятківічуса «Аб хлебе, любові і віноццы», які ўзмае вострыя, драматычныя праблемы класавай барцьбы ў палітычнай Літве. У гэтай кнізе пра барцьбу народных абаронцаў супраць нацыяналістычнага падлоў, паказваюцца багата галерэя розных людзей, з якіх адны сумленна шукаюць адказу на пытанні, пастаўленыя рэвалюцыяй і гісторыяй, у той час, як другія, зажмурыўшыся, слепа выконваюць свае абавязкі.

Дзейнасць народных універсітэтаў грунтуецца на шырокай ініцыятыве грамадскай, падтрымкай і дэмаго створчых арганізацый рэспублікі, Міністэрства культуры БССР. Выкажам надзею, што саюзы пісьменнікаў, кампазітараў, мастакоў, работнікаў кінематаграфіі, тэатра, канцэртнай арганізацыі сумесна з органамі культуры рэспублікі і новым навучальным годам будучы з большай увагай ставіцца да народных універсітэтаў.

Вольгі паказвае, што народныя універсітэты добра працуюць там, дзе імі цікавіцца і дзе ім павяжаюцца. На жаль, некаторыя рэўнівы і гарадскія аддзелы культуры ўхіляюцца ад кіраўніцтва ўніверсітэтамі.

Трэба і абласным бібліятэкам надаць больш цеснага сувязі з універсітэтам культуры, аказваць ім навукова-метадическую дапамогу. У іх фондах ёсць каштоўныя літаратурныя і мастацкія магнэфонныя запісы, альбомы з рэпродукцыямі карцін, але яны рэдка трапляюцца ў гарадскія універсітэты, ужо не гаворачы пра сельскія.

Дзейнасць народных універсітэтаў грунтуецца на шырокай ініцыятыве грамадскай, падтрымкай і дэмаго створчых арганізацый рэспублікі, Міністэрства культуры БССР. Выкажам надзею, што саюзы пісьменнікаў, кампазітараў, мастакоў, работнікаў кінематаграфіі, тэатра, канцэртнай арганізацыі сумесна з органамі культуры рэспублікі і новым навучальным годам будучы з большай увагай ставіцца да народных універсітэтаў.

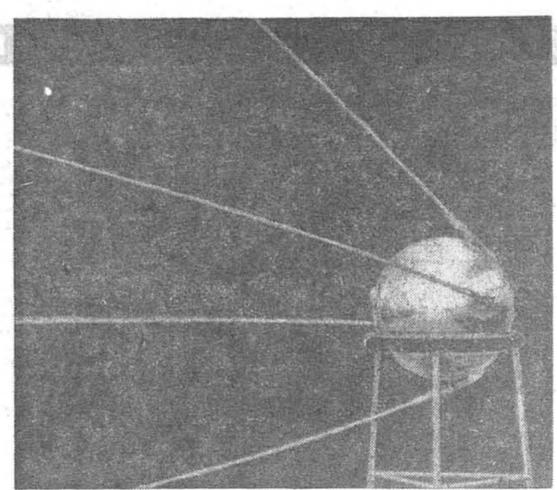
Трэба і абласным бібліятэкам надаць больш цеснага сувязі з універсітэтам культуры, аказваць ім навукова-метадическую дапамогу. У іх фондах ёсць каштоўныя літаратурныя і мастацкія магнэфонныя запісы, альбомы з рэпродукцыямі карцін, але яны рэдка трапляюцца ў гарадскія універсітэты, ужо не гаворачы пра сельскія.

Дзейнасць народных універсітэтаў грунтуецца на шырокай ініцыятыве грамадскай, падтрымкай і дэмаго створчых арганізацый рэспублікі, Міністэрства культуры БССР. Выкажам надзею, што саюзы пісьменнікаў, кампазітараў, мастакоў, работнікаў кінематаграфіі, тэатра, канцэртнай арганізацыі сумесна з органамі культуры рэспублікі і новым навучальным годам будучы з большай увагай ставіцца да народных універсітэтаў.

Дзейнасць народных універсітэтаў грунтуецца на шырокай ініцыятыве грамадскай, падтрымкай і дэмаго створчых арганізацый рэспублікі, Міністэрства культуры БССР. Выкажам надзею, што саюзы пісьменнікаў, кампазітараў, мастакоў, работнікаў кінематаграфіі, тэатра, канцэртнай арганізацыі сумесна з органамі культуры рэспублікі і новым навучальным годам будучы з большай увагай ставіцца да народных універсітэтаў.

Дзейнасць народных універсітэтаў грунтуецца на шырокай ініцыятыве грамадскай, падтрымкай і дэмаго створчых арганізацый рэспублікі, Міністэрства культуры БССР. Выкажам надзею, што саюзы пісьменнікаў, кампазітараў, мастакоў, работнікаў кінематаграфіі, тэатра, канцэртнай арганізацыі сумесна з органамі культуры рэспублікі і новым навучальным годам будучы з большай увагай ставіцца да народных універсітэтаў.

Вось ён, пачаток легендарны. Роўна дзесяць год назад гэты здымак абышоў усё свет. Мільёны вачэй прагна ўглядзілі ў яго: вось, значыць, як ён выглядае, першы штучны спадарожнік зямлі, планета, створаная і залучаная ў сусвет чалавечым розумам.

ПІСЬМЫ З БРАТНІХ ПІСЬМЕННІКІХ АРГАНІЗАЦЫЙ

НА ПРАСТОРАХ ЧАСУ

Эўгеніус МАТУЗЯВІЧУС

Вялікае значэнне для развіцця літоўскай савецкай літаратуры апошняга дзесяцігоддзя мел новыя канцэпцыі чалавек і свету, выстаўленыя самай савецкай рэчаіснасцю, сцверджанні XX з'ездам партыі. Сёння наша літаратура імкнецца раскрыць ужо не толькі рэвалюцыйныя падзеі ў гістарычнай плыні, але і патак прагрэсіўнейшых ідэй у сьвядомасці сучаснага чалавек і іх рашучы ўплыў на яго характар, на яго светаадчуванне. Рэвалюцыйнае актывізацыя — характэрныя рысы савецкага чалавек і — адказвае за прагрэс усёму свету. У літаратуры пачынае пераважаць мэтанакіраванае мастацкае мысленне, асноўная задача якой — пранікнець у нервы чалавечай сьвядомасці і аналізаваць унікальныя рысы намуністычнага светаадчування.

Барцьба за чалавек і ў умовах складаных канфліктаў — важнейшая веха новага этапу літоўскай савецкай літаратуры. Нараджаюцца новы літаратурныя героі, якія аўтар ужо не вадзіць за руку, а прадстаўляе яму самому разабрацца ў забытых навінках рэчаіснасці і ў сваіх суб'ектыўных настроях. Падзеі класавай барцьбы пасляваенных гадоў у рамане А. Бяляўскага «Цвітуць ружы алыя» і М. Ступніса «Лесвіяў неба» — у многіх адносінах асветлены па-новаму, глыбей, смялей. Першыя гэтыя барцьбы пераходзяць у сэрцы людзей, у іх сьвядомасці і падсвядомасці. Так, герой «Лесвіяў неба» знаходзіць сябе, усвядоміўшы, што яго рэвалюцыйнае рамантыка стала асновай для талды, калі ён адстаў свай ідэал і забяспечыў ім месца ў рэальным жыцці.

У творах літоўскіх пісьменнікаў за апошнія гады ў новым святле трактуюцца і інтэлектуальныя, духоўныя ўзаемаадносіны людзей. Калі ў рамане А. Гудайціса-Гузавічуса або ў апавесці А. Валтрунаса «Дальня дарогі» важнейшым залогам дружбы і любові служылі грамадска-дзяўчыны перакананні людзей, дык цяпер значна шырыцца пласты жыцця ўключаюцца ў сферу чалавечых лапачуць, становяцца аб'ектам мастацкага даследавання ў многіх іншых психалагічных аспектах. Лірычны герой абшорна А. Балтвіса «Чортаў мост нахаче «дзяўчыну буржуазную, хача зза гэтага і пакуту. Палюбячы ж матыры яшчэ больш падкрэслены ў рамане А. Бяляўскага «Цвітуць ружы алыя» і «Каўнаскі раман», у апавяданні М. Ступніса «Над ветрам» і ў рамане «Лесвіяў неба».

Героі літоўскай літаратуры апошняга дзесяцігоддзя ўсё больш становяцца мадэлямі чалавек, поўны рамантычных узаемаадносін, духу пошуку і навідаць чужа і эманцыпавана адгукна на несправядлівасць, на бюракратычнае адрыванне, на надзеі дагматызму і антыгуманізму, народнаму культу асобы. Гэта ў той або іншай ступені адлюстравана ў рамане «Мы яшчэ сцвернемся, Вільма» і «Каўнаскі раман» А. Бяляўскага і ў «Лесвіяў неба» М. Ступніса, у наваелах і апавяданнях Ю. Балтвіса, А. Поіуса, В. Пятківічуса, В. Даўтаргаса, Р. Кашаўскага, Ю. Апуціса. Да невястэрных пытаній часу культуры, якія далены ў рамках адгукна і на канфліктах сучаснасці, вымушаны вяртацца пісьменнікі, якія адлюстравваюць рэчаіснасць нашых дзён (раман М. Ступніса «Адамаў юбок», «Ты мяне класіш», А. Валтрунаса, «Блакітныя азёры» І. Давідзіса, п'еса К. Саві, раман І. Мікеліскаса і інш.). З асаблівай вострыні і драматызмам вырашаюцца ў нашай літаратуры надзёжныя праблемы калгаснага жыцця. Так, у рамане І. Авіжуса «Вёска на раздарожжы» страшна асуджаюцца дагматызм, вульгарызатства — абярнуты жыццём рышчыны лічулава, а барцьба з якімі аднаўляюцца давер і павага да калгасніка, дажаратныя прычыны нашага грамадства.

Ажыўленаму цікавасці і немаляў дыскусіі выклікаў раман В. Пятківічуса «Аб хлебе, любові і віноццы», які ўзмае вострыя, драматычныя праблемы класавай барцьбы ў палітычнай Літве. У гэтай кнізе пра барцьбу народных абаронцаў супраць нацыяналістычнага падлоў, паказваюцца багата галерэя розных людзей, з якіх адны сумленна шукаюць адказу на пытанні, пастаўленыя рэвалюцыяй і гісторыяй, у той час, як другія, зажмурыўшыся, слепа выконваюць свае абавязкі.

Дзейнасць народных універсітэтаў грунтуецца на шырокай ініцыятыве грамадскай, падтрымкай і дэмаго створчых арганізацый рэспублікі, Міністэрства культуры БССР. Выкажам надзею, што саюзы пісьменнікаў, кампазітараў, мастакоў, работнікаў кінематаграфіі, тэатра, канцэртнай арганізацыі сумесна з органамі культуры рэспублікі і новым навучальным годам будучы з большай увагай ставіцца да народных універсітэтаў.

Дзейнасць народных універсітэтаў грунтуецца на шырокай ініцыятыве грамадскай, падтрымкай і дэмаго створчых арганізацый рэспублікі, Міністэрства культуры БССР. Выкажам надзею, што саюзы пісьменнікаў, кампазітараў, мастакоў, работнікаў кінематаграфіі, тэатра, канцэртнай арганізацыі сумесна з органамі культуры рэспублікі і новым навучальным годам будучы з большай увагай ставіцца да народных універсітэтаў.

Дзейнасць народных універсітэтаў грунтуецца на шырокай ініцыятыве грамадскай, падтрымкай і дэмаго створчых арганізацый рэспублікі, Міністэрства культуры БССР. Выкажам надзею, што саюзы пісьменнікаў, кампазітараў, мастакоў, работнікаў кінематаграфіі, тэатра, канцэртнай арганізацыі сумесна з органамі культуры рэспублікі і новым навучальным годам будучы з большай увагай ставіцца да народных універсітэтаў.

Дзейнасць народных універсітэтаў грунтуецца на шырокай ініцыятыве грамадскай, падтрымкай і дэмаго створчых арганізацый рэспублікі, Міністэрства культуры БССР. Выкажам надзею, што саюзы пісьменнікаў, кампазітараў, мастакоў, работнікаў кінематаграфіі, тэатра, канцэртнай арганізацыі сумесна з органамі культуры рэспублікі і новым навучальным годам будучы з большай увагай ставіцца да народных універсітэтаў.

Дзейнасць народных універсітэтаў грунтуецца на шырокай ініцыятыве грамадскай, падтрымкай і дэмаго створчых арганізацый рэспублікі, Міністэрства культуры БССР. Выкажам надзею, што саюзы пісьменнікаў, кампазітараў, мастакоў, работнікаў кінематаграфіі, тэатра, канцэртнай арганізацыі сумесна з органамі культуры рэспублікі і новым навучальным годам будучы з большай увагай ставіцца да народных універсітэтаў.

Дзейнасць народных універсітэтаў грунтуецца на шырокай ініцыятыве грамадскай, падтрымкай і дэмаго створчых арганізацый рэспублікі, Міні

РОДНАЕ

Вельмі цяжка перадаць словамі непаўторную радасць ад таго, што пасля халоднай зімы з калочымі ветрамі раптам пачуўся вясняны лясны пах...

У апошнія некалькі год творчасць Аляксандра Паслядовіча была складанай і супярэчлівай. Яна шукала новыя магчымасці выразнасці...

У мастацтвах Аляксандра Ануфрыевы думалі пакаваць з малюнкамі, пастэлямі, гуашы. Яна часта бывае ў падарожжах і прывозіць з пазядак па роднай Беларусі і за яе межы мноства навідаў, зніскаў...

ВЫСОКАЯ ЛЮБОУ

Вершы Саргеса Грахоўскага — вершы нашага сучасніка, які нягледзячы на цяжкі жыццёвы выбраванні, аб'ём у душы шмат дэбраты і хоча падзяліцца ёй з чытачамі.

Кніжка вершаў «Паміж», выдана на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР, — пранікнёны маналог, які вядзе мундасна і прастаюць. У кніжцы выразна прасочваюцца біяграфічныя матывы, за імі — шляхі пакалення, нова гісторыя Верш «Паміж»...

Пэст жадае добра і шчасця людзям, ён вызначэ і кіруні да шчасця. Каб стаць шчаслівым, трэба жыць з адкрытай душой, умець радавацца за другіх, быць закаханым у жанчыну, у неба, у добрых людзей, абду верыць — для шчасця жыве чалавек — гэта скарэны матыў кнігі.

ГАСПАДАРЫ З ЯМАІ

Пра што ё ё пісаў Іван Стасевіч сваё жывапіснае палотно, у цэнтры яго ўвагі — набылае, перамятае асабіста, вынашчанае. Вось і карціна яго «Салігорскія шахцеры», вылучыла на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР, напісана пра тое, што мастак добра ведае.

РАСЦЕ У НАВАПОДАСКУ ПАЛАЦ

Аўтар, 3 кастрычніка 1967 г.

дасно быць. Фігуры ў гэтых афартах натуральна размочаны ў плоскай ліста. Гатак жа натуральна, які і го, што аны робіць. Тут няма невычарнага пункту погляду, неакаянай кампазіцыі. Усё на дэва проста, паўсядзённа. Але ў гэтай прастаце — сапраўдныя паэзія.

Паэзія — у пластычных, тонкіх, як паўчыне, ліній. Рытм і трапяткое спалучэнне гэтых ліній нараджаюць прэзэнтую сэрцабырасць карунавага ўзора. Гэта надае афартам лёгкасць і прэзэнтую, абуджае адчуванне цягласці.

Мне здаецца, што мастачка Ішла ў сваіх творчых пошуках на гэты раз ад уменства народных майстроў, ад вышэйшай, ад карунавай, звязаных жаночымі рукамі, карунавай чыстай і беласнежна-ціхавых. І вось у гэтай вобразнай тканіне — паэтычны ключ да разумення тэмы — тэмы жанчынаў Палесся.

Асабліва прычотнае праспаную афор «Поўдзень», дзе загараля, спрацавала ружа мучаным павяз з галавою дзічкі аківае здзіўляючай пэтыліяй. У гэтым лісце і ў лістах «Раніца» і «Вечар» ёсць песеннасць. Вельмі знаёма, родная, беларуская.

Ёсць поўна аднастава паміж гэтымі лістамі, паміж іх персанажамі і асяродкам. Аляксандра Паслядовіч не мяняе сістэму шпрыху, пераходзячы ад аднастравання твараў, рук да сцен, акой, кветак. Ад сьмоль — адчуванне знітаванасці чалавека са светам, які яго атручае. У гэтым адлістве — пластычны лейтматыў усёй сэрцы. На мой погляд, новая работа мастачкі вартая Дзяржаўнай прэміі БССР.

Арлен КАСКУРЭВІЧ, мастак.

ГЭТЫ ФІЛЬМ ВЫХОЎАЕ

З задавальненнем працягвае ў спісе кандыдатаў на атрыманне Дзяржаўнай прэміі БССР імяны стваральніку фільма «Масква—Генуя».

Я памятаю, як фільм дэманстравалі для дзяцей краіны саміх стравіў Арганізацыі Аб'яднаных Нацыяў, і магу павердаваць, які ён меў поспех. «Масква—Генуя» адлюстроўвае важнейшы гістарычны этэп станаўлення Савецкай дзяржавы. Беларускія кінематграфісты, на сутнасці, першыя ў краіне паставілі фільм пра савецкую дыпламатыю, паказалі яе ў дзевяці, у барысчае за шматце на зямлі.

Заслугі паставіўшыкаў трэба лічыць стварэнне вобразу Г. Чычэрніка, дыпламата ленынскай эпохі, які так менавіта зрабіў для ўмацавання міжнароднага прэстыжу Краіны Саветаў. Праўдзіва перададзены ў фільме ход работ гістарычнай Генуэзскай канферэнцыі.

Мне асабліва хочацца адзначыць А. Спешнева як аўтара сцэнарыя. Ён уявіў у кінематграфічны аформе вельмі цікавы, але малавядомы да гэтага гістарычны матэрыял. Фільм «Масква—Генуя» добра служыць выхаванню моладзі. Хочелася б, каб на наш экран выходзіла больш гістарыка-рэвалюцыйных карцін, каб студыя «Беларусьфільм» і надалей не траціла цікавасці да гэтай важнай тэмы.

К. КІСЯЛЕУ, саветнік пры Савеце Міністраў БССР.

ШТО ЧЫТАЦЬ ПРА ТВОРЫ, ВІЛУЧАНЫЯ НА ПРЭМІІ

І. І. ЖЫНОВІЧ. Канцэртная праграма 1964—1966 гг. і вынашчаныя дэйнасція. А. Вараб'яна. П'юць чымбалы. «Літаратурная Россия», 1 красавіка 1965 г.

Дзяржаўныя народныя аркестры Беларускай ССР (булет), Мінск, 1966 г. Т. Дубоўка. Вернасць мастацтва. «Савецкая Беларусь», 14 мая 1967 г.

Д. Жураўлёў. Падарожжа чымбал. «Маладосць», № 5, 1967 г. І. Ініч. Чарадзея беларускіх чымбалаў. «Літаратура і мастацтва», 12 мая 1967 г.

«Юсіф Жыноўіч» — у кнізе: Д. Жураўлёў. Кампазітары Савецкай Беларусі. Кароткі даведнік. Мінск, «Беларусь», 1966 г. А. Ракава. Залатыя струны. «Мінская праўда», 9 снежня 1964 г.

А. Базарвіч. Паэзія высокай пробы. «Звязда», 10 чэрвеня 1966 г. Г. Бураўін. З глыбінных крыніц. «Літаратура і мастацтва», 17 жніўня 1965 г.

Р. Вілорын. З павагай да рэчывасці. «Маладосць», № 6, 1965 г. П. Валдаў. Мерыдыянамі шчырасці. «Мінская праўда», 2 чэрвеня 1966 г.

дасно быць. Фігуры ў гэтых афартах натуральна размочаны ў плоскай ліста. Гатак жа натуральна, які і го, што аны робіць. Тут няма невычарнага пункту погляду, неакаянай кампазіцыі. Усё на дэва проста, паўсядзённа. Але ў гэтай прастаце — сапраўдныя паэзія.

Паэзія — у пластычных, тонкіх, як паўчыне, ліній. Рытм і трапяткое спалучэнне гэтых ліній нараджаюць прэзэнтую сэрцабырасць карунавага ўзора. Гэта надае афартам лёгкасць і прэзэнтую, абуджае адчуванне цягласці.

Мне здаецца, што мастачка Ішла ў сваіх творчых пошуках на гэты раз ад уменства народных майстроў, ад вышэйшай, ад карунавай, звязаных жаночымі рукамі, карунавай чыстай і беласнежна-ціхавых. І вось у гэтай вобразнай тканіне — паэтычны ключ да разумення тэмы — тэмы жанчынаў Палесся.

Асабліва прычотнае праспаную афор «Поўдзень», дзе загараля, спрацавала ружа мучаным павяз з галавою дзічкі аківае здзіўляючай пэтыліяй. У гэтым лісце і ў лістах «Раніца» і «Вечар» ёсць песеннасць. Вельмі знаёма, родная, беларуская.

Ёсць поўна аднастава паміж гэтымі лістамі, паміж іх персанажамі і асяродкам. Аляксандра Паслядовіч не мяняе сістэму шпрыху, пераходзячы ад аднастравання твараў, рук да сцен, акой, кветак. Ад сьмоль — адчуванне знітаванасці чалавека са светам, які яго атручае. У гэтым адлістве — пластычны лейтматыў усёй сэрцы. На мой погляд, новая работа мастачкі вартая Дзяржаўнай прэміі БССР.

Арлен КАСКУРЭВІЧ, мастак.

ШТО ЧЫТАЦЬ ПРА ТВОРЫ, ВІЛУЧАНЫЯ НА ПРЭМІІ

І. І. ЖЫНОВІЧ. Канцэртная праграма 1964—1966 гг. і вынашчаныя дэйнасція.

А. Вараб'яна. П'юць чымбалы. «Літаратурная Россия», 1 красавіка 1965 г. Дзяржаўныя народныя аркестры Беларускай ССР (булет), Мінск, 1966 г. Т. Дубоўка. Вернасць мастацтва. «Савецкая Беларусь», 14 мая 1967 г.

Д. Жураўлёў. Падарожжа чымбал. «Маладосць», № 5, 1967 г. І. Ініч. Чарадзея беларускіх чымбалаў. «Літаратура і мастацтва», 12 мая 1967 г.

«Юсіф Жыноўіч» — у кнізе: Д. Жураўлёў. Кампазітары Савецкай Беларусі. Кароткі даведнік. Мінск, «Беларусь», 1966 г. А. Ракава. Залатыя струны. «Мінская праўда», 9 снежня 1964 г.

А. Базарвіч. Паэзія высокай пробы. «Звязда», 10 чэрвеня 1966 г.

Г. Бураўін. З глыбінных крыніц. «Літаратура і мастацтва», 17 жніўня 1965 г. Р. Вілорын. З павагай да рэчывасці. «Маладосць», № 6, 1965 г.

П. Валдаў. Мерыдыянамі шчырасці. «Мінская праўда», 2 чэрвеня 1966 г. А. Каняпельна. Дыханне ўраганнага паласы. «Чырвоная змена», 29 чэрвеня 1965 г.

С. Кліменчык. Насустрач бурям і ветрам. «Сельская газета», 9 верасня 1965 г. П. Манька. Мерыдыяны паэзіі. «Полымя», № 9, 1965 г.

М. Стральцоў. Высокая напружанасць. «Савецкая Беларусь», 10 чэрвеня 1966 г. У. Чычэрніка. Мерыдыяны праходзяць сэрца. «Знамя юности», 21 чэрвеня 1966 г.

ІВАН ШАМЯКІН. Раман «Сэрца на далоні». М. Шамота. Чалавек шукае друга. «Літаратурная газета», 23 снежня 1964 г.

С. Аверына. З поўнай падставы. «Літаратурная газета», 14 студзеня 1965 г. С. Розін. Чаго не хапае раману. «Літаратурная газета», 14 студзеня 1965 г.

У Шумілінскім раёне вёска наладжаны кнігападалы

Будзем шчыра: дрэнна ў нас у раёне арганізаваны гандаль кнігамі. Але чаму дрэнна? План жа выконваецца — адразу запрачаюць мяне сельскія кааператары. Спраўды, кругленькая лямба красуецца ў зводках райсаўзнаўскага, пашылаецца яна і ў вышэйшых інстанцыях.

І ўсё ж, калі адхіліцца ад магучай сілы лёчы, то становіцца ў Шумілінскім раёне не настайвае на аітматэчыны лад. Вось факты. Нідзе ў раёне не ўбачыў магазіна з шыльдай «Кнігі». Не здзіўляецца: такога магазіна ў нас няма. Ёсць кніжны аддзел у раённым універсару. Нёбы ў наспеху на шкляе алітрыны выведзена «Адзёна». Гэта і ёсць кнігарня. Заглянем сюды.

Першае ўражанне такое, нібы трапіў на склад. На паліках кнігі не змяшчаюцца. Яны ляжаць і на падлозе, і на сталах, паставяных ачаль усутыч. Даву даешся, як работнік аддэла ў такім вэрхале знаходзяць патрэбную літаратуру. — Гэта яшчэ нічога, — гаворыць старшая прадаўшчыца Ада Дубока, — Вось летаў было, калі завезлі падручнікі.

Прычына ўсяму — цэнаста. Аддзел не мае падаробанага памішання, дзе можна было б хопіць часова пакласці дублетныя экзэмпляры кніг. Тое, што так далей прапавяе, вельга, ведаючы і разуменьне прадаўшчыцы. Менавіта яны першыя пачалі, як кажуць, быць у званы. Аб гэтым нямада тавары і ў селібо, і ў райсаўзнаўскае, і ў абласныя арганізацыі. Неяк летам гэтае пытанне разглядалася на пасяджэнні праўдзіна сельсо. Прысутнічаў та старшыня райспажывсаюза Т. Гутару. Ада Дубока прасіла даць ім невялічкі склад, дзе можна было б закупаць літаратуру. Паабядалі, нават прынялі рашэнне. Гэтым і абмежаваліся...

А быў час, калі ў Шуміліне меўся кніжны магазін (цяпер тама «Культтвары»), невялічкі склад пры ім, літаратура размяшчалася строта на аддэлах. За высокую культуру абслугоўвання работнікам прынаўду прывольі тады зване ўдарнік камуністычнай працы, прадаўшыць узнагароджвалі ганаровымі граматамі.

Цяпер гэта — прыемы ўспамінаў.

І Ада Дубока і яе таварышкі Ганна Аверчына добра сумленныя работнікі.

Дарэчы, аб плане. Вышэй гаварылася, што ў цэлым па раёну ён выконваецца. Але як? Вядома, што план маюць не толькі аддзел кніг райуніверсары, а і сельмагі, якія таксама абавязаны гандляваць літаратурай. Мы папыхаліся, як лавы спраўляюцца з выкананнем планаў продажу кніг. Вось падзельна за востем месцаў па некаторых сельсо: Лоўна дала 30 працэнтаў плана. Мішневічы — 87, Мікалаева — 48. Раённая ж кнігарня прадала літаратуры толькі за жнівень на 3622 рублі (параўнаўце: агульны план па раёну — 3800 рублёў за востем месцаў). Сельскія ж магазіны за востем месцаў прадалі кніг на... 157 рублёў.

Могуць узнікнуць пытанні: маюць, на сяло адраўляюць некакую ці непадробную літаратуру, што яе ніхто не купляе, а можа сельскія кааператары не нарта даюць аб тым, каб хэбаробы набывалі сабе кнігі? Праўдзіна менавіта — апошняе. Падбор кніг для сельмагаў ускладнены на раённую кнігарню. Мне паказалі вялікі пакунік з надлісамі — Мішкавіч, Гардон, Мікалаева... Цэлы месяц ляжыць новая літаратура, патрэбная каласнікам, інтэлігентным, дзецям (мастацкая, сельскагаспадарчая і інш.), і ніхто з загадчыкаў названых магазінаў не паклапаціўся захаць і забраць кнігі, хоць аб гэтым ім рабілі напаміны не раз і не два. Тым часам паліцы ў сельмагах, дзе павінны быць кнігі, або пустыя, або, у лепшым выпадку, заняты гаспадарчымі таварамі.

Кепска дбаюць пра кнігу ў Шуміліне.

А. БАРАНОВСКИ, намеснік рэдактара шумілінскай раённай газеты «Герой працы».

Віцебская вобласць.

ПРА ГІСТОРЫЮ БЕЛАРУСКАГА КІНО

Пачаўся «Лясны былі» — першага беларускага мастацкага фільма пачаўся ў Доме мастацтваў семінар «Гісторыя беларускага кіно», прысвечаны 50-годдзю Кастрычніка. Семінар адкрыў савітар праўдзіна Сялоза Кінематграфістаў БССР В. Сімоў. Уступнае слова зрабіў міністра Г. Гарасіч. З успамінамі пра аўтара сцэнарыя «Лясны былі» Міхася Чарота выступіў пісьменнік Ю. Гаўрук. Пра працу з Юрыем Тарыхам расказаў кінарэжысёр С. Спашнюк.

Прысутныя цэла віталі народнага артыста БССР У. Корш-Сабліна, аднаго са стваральнікаў фільма.

Наступныя заняткі семінара прысвечана фільму «Кастусь Каліноўскі».

І. РЭЗНИК.

З ЮБІЛЕЙНАЙ МАСТАЦКАЙ

В. ЮРЧАНКА. «1930 год» (літаграфіра).

МЭТА ЯГО ЖЫЦЦЯ

БЕЛАРУСЬ КІНАДАКУМЕНТАЛІСТЫ СТАВЯРЛІ ФІЛЬМ ПРА П. ЛЕПЯШЫНСКАГА

Верныя пеленкі Ляна, сіплы сьледзі рэвалюцыйнікі такім пеленкам Ляна Пандэліяна Мікалевіча Лепяшынскага. Яго жыццё, барацьба і творчасці прысвечаны свайму фільму беларускія кінадакументалісты. Ражысёр П. Аліфранкі ў садружніцкі з М. Мельнікам напісалі сцэнарыі, а мадады аператар Ул. Цяслюк знаў карціну.

З рэкан, гладыць на нас прыгожы, вярна твораў. Твар чалавека, які быў прафэсійнальным рэвалюцыйнерам і таленавітым паэтам, яркім публіцыстам і смелым крытыкам. Гэты незвычайны чалавек быў матэматыкам, гісторыкам, педагогам, эканамістам, беларусыстам, мастаком, рэдактарам. Ён стваральнік школы-камуны ў родных Літвінэвках на Беларусі і заснавальнік МОПРА. Гэта яму налеперастае быць сугучнай вучняню Меркса — Энгельса — Ляна, калі я калі-небудзь зраджу свайго добрабытны прыродзе большавіцкага мыслення, гэта будзе значаць, што я выходжу ў тыраж, як жывая чалавечая асоба... І ён да апошняй хвіліны свайго жыцця заставаўся рэвалюцыйнерам.

Стваральнік фільма, выкарыстоўваючы фатаграфіі, рукапісы, дакументы, якія захаваліся ў архівах, здолеў расказаць пра шматлікую, цяжкую, кіпучую дзейнасць П. М. Лепяшынскага. На яго долю выпалі пастаянныя праследванні з боку царскай паліцыі, ссылка, турмы. Ён быў павешаны ў Петраўпаліўскаму крапскае-турму для асабліва небяспечных. Мы бачым гэтую камеру — тры крокі ў дэўжыню, тры крокі ў шырыню, вузкія шылькі аяна, жалезны локан і пустава. Але нават тут, здавалася б, у няясных умовах, працягвалася работа вялікага розуму, наспівалі планы новых твораў...

Гучыць разкая, хвалюючая музыка, доўгія цэны ад дрэў, ды бачыць ружыні сімвалізацыю працяг жыцця. І зноў воля, і зноў барацьба... Фотаздымкі расказваюць аб сустрэчах з Уладзімірам Ілічам, аб сходах, аб паслярэвалюцыйнай дзейнасці П. М. Лепяшынскага ў Оршы ён зацярэджваў Савецкую ўладу, туды ён марыў вярнуцца ўсё жыццё.

У конага, хто любіў Пандэліяна Мікалевіча, быў свой Лепяшынскі. Кожнаму ён адкрываў сваю новай, неаўтарнай грамаце: то вясёлы і гераічны, то востры і нешмешны. Ён быў цішоўнай чалавечай асобай, рэвалюцыйнерам у самым высокім разуменні гэтага слова. Вось пра што гэты фільм.

І. ПІСЬМЕННАЯ.

ВУЧОБА РЭЖЫСЭРАЎ

Рэспубліканскі аргкамітэт па правядзенню фестывалю самадзейнага мастацтва спецыяльным рашэннем прадаставіў магчымасць ражысёрам народных тэатраў стажыравацца ў рэспубліканскіх і абласных прафэсійных тэатрах.

Ражысёры будуць прысутнічаць на рэпетыцыях, удзельнічаць у абмеркаванні спектакляў.

НІЯМЕЦКІМ ЧЫТАЧАМ

У сувязі з 50-годдзем Савецкай ўлады цэнтральнае праўдзіна Таварыства германа-савецкай дружбы выдала «Настольную кнігу аб савецкай літаратуры. (1917—1965)».

Старшыня Народнай палаты ГДР, прэзідэнт Таварыства германа-савецкай дружбы, прафэсар Іганес Дзіман у прамове да ініцыі піша, што лепшыя творы савецкай літаратуры прасінуты духам сацыялізма, яго ідэі, гераічнай, паэтычнай, яны натхняюць кожнага ніямецкага чытача наследства сацыялістычнай ідэал, умацоўваюць германа-савецкую дружбу.

Кніга дае характэрныя пэрыядаў развіцця савецкай літаратуры, анатычкі на лепшыя творы, біяграфіі савецкіх пісьменнікаў.

Даведнік аддае ўвагу беларускай літаратуры, прадаставіючы рад аўтараў і твораў — М. Танка, А. Кулшова, В. Бышава.

Г. ЮШКЕВІЧ.

